

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟΥ

ΟΙ ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Ο βουλευτής Σάλτερ καταγγέλλει τους συναδέλφους του ως μεθυσμένους. Ένώ η Βουλή συνεδριάζει, οι βουλευτές μεθούν. Η παραθεσις της μεθης στην αγγλική Βουλή. Γιατί ο Πιττ δεν μιλούσε ποτέ από το βήμα. Τά περκαλάκια με το εύσκυ του δευκός Ουέλλιγκτον. Ειδικοί κλητήρες για τους μεθυσμένους βουλευτές. Ο πρωθυπουργός Ουόλπολ κι' ο πατέρας του, κτλ. κτλ.

Ο ΛΟΚΑΗΡΗ ή Αγγλία αναστατώθηκε τελευταία από τις αποκαλύψεις, τις οποίες έκανε ο δόκτωρ Σάλτερ, ένας βουλευτής του Έργατικού κόμματος, για την κατάχρηση του ποτού που γίνεται στη Βουλή των Κοινοτήτων. Δύο φορές, μέσα σε δέκα ημέρες, μιλώντας δημοσία σε πολιτικές συγκεντρώσεις, ο δόκτωρ Σάλτερ κανηρίασε τη μανία που έχουν για το ποτό τα περισσότερα απ' τα μέλη της Βουλής των Κοινοτήτων και μάλιστα σε μεγάλη αναλογία, οι βουλευτές του Έργατικού κόμματος, στο όνομα άηχαι κι' ο ίδιος.

Ανέφερε, ότι αποτελεί συνθηθετατο θέμα, ενώ η Βουλή συνεδριάζει, να βλέπει κανείς στο μπαρ, στο καπνιστήριο ή και στους διαδρόμους άκόμα, δέκα-είκοσι βουλευτές τύπλα στο μεθύσι, να μην μπορούν να πάρουν τα πόδια τους.

Η αποκαλύψεις αυτές προκαλέσαν άναστάτωση σ' όλη την Αγγλία, τόσο μάλλον καθόσον δεν είνε η πρώτη φορά που ο βουλευτής Σάλτερ καταγγέλλει το πράγμα. Και κατά το 1926, μιλώντας δημοσία, είχε κανηρίασει τη συμπεριφορά μιάς πολύς μεγάλης μερίδος βουλευτών, οι οποίοι δεν ντρονόντουσαν να μεθύουν και να σέρνονται τρελλίζοντας στους διαδρόμους του Βουλευτηρίου.

Τόν είχαν καταγγείλει μάλιστα τότε ένώπιον της Βουλής επί παραθέσεως των βουλευτικών προνομίων κι' επί συγκοφαντίου του βουλευτηρίου και των μελών του. Άλλά ο δόκτωρ Σάλτερ δεν ταράχτηκε καθόλου.

Άπαντώντας απ' το βήμα στους κατηγορούς του, εξήγησε να συγκροτηθή μια άναρχητική έπιτροπή—άπό βουλευτές όμως—οί ό ποιού, όπως κι' αϊτός ο ίδιος, δεν θα ήσαν φίλοι του ποτού, και αφού ένεργήσει συστηματική άνακριση, να καταγγείλει έπειτα είτε αυτόν τον ίδιον, είτε συγκοφαντούς τους συναδέλφους του, είτε τους μεκρηδες βουλευτάς και να ληφθούν μέτρα έναντίον τους.

Η τολμηρή όμως αυτή πρόταση δεν ανέφερε σ' ό ένα τρίτο των βουλευτών και παρετέφθη... σ' ός άγγλικός καλένας.

Τώρα ο Σάλτερ έπαναλαμβάνει την κατηγορία του, δημοσία πάλι και ένταυτότερα από την πρώτη φορά. Και έπειδή την πρώτη φορά η Βουλή ούτε τον έτιμώρησε, ούτε και έκανε τίποτε για να σώσει το γόητρό της, ό κόσμος πιστεύει άπολύτως καλά σ' ός κατηγορίες του έργατικού βουλευτού.

Οι έχθροι μάλιστα του κοινοβουλευτισμού φωνάζουν :

—Νά τι είνε το κοινοβούλιό σας! Μιά λέσχη μεκρηδών!

Οι δέ εύθυμογράφοι και οι κωμικοποιήστες άρχίζουν με τις γελοιογραφίες και τις σατιρές τους.

Και οι προστάτες του κοινοβουλευτισμού δεν βρίσκουν τίποτ' άλλο να πούνε, παρά ότι ο Σάλτερ δεν έκανε καλά να διαλύρη τη Βουλή και τους συναδέλφους του και ότι έφάσαν οι περισσότεροι απ' τους μεκρηδες βουλευτάς άνηριον στο ίδιο κόμμα μ' αυτόν, έπρεπε να τους καταγγείλη σ' ός τακτικές εβδομαδιαίες συνέλευσεις του Έργατικού κόμματος, τους δέ βουλευτάς των άλλων κομμάτων να τους κατονομάσει σπών πρόσδοχο της Βουλής για να λάβη μέτρα έναντίον τους.

Συγχρόνως πολλοί απ' τους ικανότερους ρεπόρτερ των μεγάλων Λονδρέζικων έφημερίδων, άρχισαν να κάνουν δημοσιογραφική έρευνα, για να εξασκεύωσιν άν είνε αλήθεια ή κατηγορίες του δόκτωρος Σάλτερ. Και το άποτέλεσμα των έρευνών αυτών δεν είνε καθόλου κολακευτικό για τους Άγγλους βουλευτάς.

Πρώτα-πρώτα, μιά έρευνα στην ιστορία της Βουλής των Κοινοτήτων άπεδεικνύει, ότι έκει μέσα αποτελεί παράδοσι ή κωμωμανήσις. Οι περισσότεροι απ' τους μεγάλους πολιτικούς της άγγλικής ιστορίας κι' οι μεγαλύτεροι ρήτορες της Βουλής των Κοινοτήτων ήσαν φοβεροί με-

κρηδες.

Ο μέγας Ουίλλιαμ Πιττ ό Νεώτερος, που ήταν γιός του πρωθυπουργού Ουίλλιαμ Πιττ κι' έγινε κι' εκείνος πρωθυπουργός νεώτατος, την έποχή της Γαλλικής Έπαναστάσεως, έθεσεσεί ο ως ένας απ' τους μεγαλύτερους μεκρηδες της Αγγλίας. Τις περισσότερες απ' τις μνημειώδεις άγορεύσεις του τις έκανε όχι απ' το βήμα, αλλά από τη θέσι του, απ' το πρωθυπουργικό έδωλο, γιατί φοβότανε ότι άν σηκονότανε να πάη στο βήμα, θα τρελλίζε ως όιον να φτάση σ' αυτό.

Σ' όλη την πολιτική του σταδιοδρομία, ό Πιττ ό Νεώτερος τρεις μόνο άγορεύσεις έκανε χωρίς να είνε πολύ παμμένος και ή άγορεύσεις του αυτές ήσαν ή πιο μέτρες απ' όλες τις άλλες.

Τις περισσότερες φορές, μόλις τελείωνε μια απ' τις μνημειώδεις άγορεύσεις του, ό Πιττ καθώς ξανακαθότανε στη θέσι του, έγεργε το κεφάλι του, έβλεπε τα μάτια του κι' άποκομνιότανε άίσως, Είχε όμως το χάρισμα να μη σοχαλίξη και την πρόνοια να βάζη την παλάμη του μπροστά σ' ό μάτια του, ώστε να μη φαίνεται ότι κοιμάται την ώρα που άγορεύει οι ρήτορες της αντιπολίτεσης.

Μέγας μεκρηδής επίσης ήταν κι' ό Σιδηρός Δούξ, ό κλητής του Μεγάλου Ναπολέοντος, στρατάρχης Ουέλλιγκτον, ό οποίος μετά τη μάχη του Βατερλώ έγινε πρωθυπουργός της Αγγλίας. Ο Ουέλλιγκτον, πηγαίνοντας στη Βουλή, φροντίτε άσφαματίως νάχη σ' ός τσέτες του δύο μπακαλάκια γεμάτα ούισκι, τυλιγμένα μέσα σ' ό δύο μεγάλα μαντήλια.

Κατά τη διάκριση της συνεδριάσεως, έβγαζε κάθε τόσο το ένα μαντήλι και τσίφεργε στη μύτη του. Μέσα όμως στο μαντήλι ήταν και το ένα από τα δύο μπακαλάκια. Καθώς λοιπόν σιπλάσε με το μαντήλι τη μύτη και το κάτω μέρος του προσώπου του, ό στρατάρχης πρωθυπουργός έφεργε συγχρόνως τα μπακαλάκια στα χείλη του και τραβούσε μια γενναία ρουφηξιά ούισκι. Έπειτα έκανε πως έσοκνιπτε θορυβώδως τη μύτη του και ξαναβάθε το μπακαλάκι, σκετασμένο πάντοτε απ' το μαντήλι, στην τσέπη του.

Οι χρονοκογράφοι της έποχής βεβαιώνουν ότι ό Ουέλλιγκτον ήταν ό πρωθυπουργός που καθέσχεσε πρώτος τη συνήθεια να πίνουν οι βουλευτάι και μέσα στην αίθουσα των συνεδριάσεων, συνήθεια που για πολλή καιρό έπεκράτησε στην Άγγλική Βουλή.

Το ποτό λοιπόν στην Βουλή των Κοινοτήτων αποτελεί παράδοσι προαίωνα, σύγχρονη σχεδόν με την ίδριση της. Την έποχή του Κρομβέλλ, οι μισοί απ' τα μέλη της Βουλής ήσαν μεκρηδες του χειρίστου ούισκου και οι άλλοι μισοί θεοφούσανε ντροπή τους να μην πίνουν.

Μόνον, όταν άγορεύε στο βήμα ό Κρομβέλλ, φροντίσαν να βρδόνονται στην αίθουσα όιοι οι βουλευτάι. Τις άλλες φορές, ή συνεδρίασις γινότανε με το ένα τέταρτο των βουλευτών. Οι άλλοι βρισκόντουσαν στο μπαρ, πίνοντας ή ξαπλωμένοι σ' ός καναπέδες των αίθουσών, τύπλα στο μεθύσι.

Οι χρονοκογράφοι της έποχής βεβαιώνουν, ότι κατά τις ώρες της συνεδριάσεως, σ' όποιονδήποτε στιγμή κι' άν έκανε κανείς μια βόλτα σ' ός αίθουσες, θάβλεπε τοίλάχιστον πενήντα βουλευτάς σ' ός καναπέδες να κοιμούνται μεθυσμένοι.

Η Βουλή την έποχή εκείνη, είχε ιδιαίτερα ίσηρεια κλητήρων για τους μεθυσμένους βουλευτάς. Οι κλητήρες αυτοί δεκαέντε τον αριθμόν, έπρεπε να είνε φιλόσομοι και ρωμαίοι και ή δουλειά τους ήταν διαλή :

Όταν έβλεπαν να λογοφέρουν βουλευτάι παμμένοι, οι κλητήρες ήσαν υποχρεωμένοι να μπαίνονε στη μέση και να τρώνε αυτά τις γροθιές, τα ποτήρια και τις μπακαλάκες άκόμα, που οι λογομαχούντες έξερφενδόνουσαν ό ένας έναντιον του άλλου. Φυσικά, οι κλητήρες δεν είχαν δικαίωμα να σηρώσουν χέρι σ' ός βουλευτάς και ν' άμυνθούν. Άπλώς περιοριζόντουσαν να σηματίζουν με τα σώματά τους ένα ζωντανό κι' ά διαπείροστο φραγμό μεταξύ των φιλονεικούντων μεθυσμένων πατέρων του έθνους.

Το δεύτερο μέρος των καθήκόντων που είχαν οι κλητήρες, ήσαν να σηκωνουν στα χείρα τους

Ο Ουέλλιγκτον.

